

BÜLBÜL TÜYÜNDEN YAPMA BİR

gürültümü bir dağda bir kayayı oyarak gömüp de içine
insanların arasına doğru
yola koyuldum ıssız patikalardan.
yaram, bir çoban kalabalığıdır
kavalımda dallanıp budaklanan.
ölü kavaklar, kırgın yeryüzü
kavalımla kavuşurdu asıl kaynağa
ve can bulurdu dallara dolanmış mavi kuşların
doğadan haber getiren sözü.
yakamda asılıdır bülbül tüyünden olma bir keder;
dileğim, bülbülün o onulmaz kederinden yanadır
kırlarda gülüşüp oynaşırken çiçekler.

*yolum ne aydınlık ne de kara
günah gibi yük oluyorum kendime
ve kar yağdırıyorum eşiğinden geçtiğim her şehre
kara, kapkara.*

bu insan pazarında
satmaya değer hiçbir şeye sahip değilim ne yazık
yalnız, yakamda asılan o keder
bülbül tüyünden yapma.
yabancıyım şu diri, dipdiri tezgâhın örneğin,
yokuşlar satıyor sakallarında bir tezgâhtar.

gürültümü işitiyorum
dağlara çarpan, içine gömdüğüm kayayla boğuşan gürültümü.
işitiyorum:
“ak sakallarında yokuşlar satan tezgâhtar,
alsın da beni, vursun şakaklarına varan bir yokuşa”